

ЮРИЙ НИКИТИН ЧОВЕШКА СЛЕДА

Част 0 от „Космическият разузнавач Макивчук“

Превод от руски: [Неизвестен], 1975

chitanka.info

Ракетата-сонда донесе вестта, че на четвъртата планета от Телекан живеят разумни същества. Макивчук, Ян и Женка се блъскаха един друг и си удряха главите, наведени над миниатюрната снимка на примитивни постройки.

Без да иска разрешение от командира, Ян веднага промени курса и насочи кораба към планетата. Макивчук погледна широкия му гръб с не малко съмнение, за което имаше основание. Преди три дни Ян силно си бе ударил главата и ръката, когато на третата планета се строполи през глава от скалата върху камъните, а оттам в дълбоката цепнатина, за да измъкне Женка от потока приближаваща лава. Младият изследовател си бе вероятно въобразил, че се намира в илюзията на Централния парк и зяпнал от възторг, наблюдаваше приближаващия огнен вал. Може би дори на ум и стихчета е съчинявал. Когато зад него се отвори цепнатина колкото Дарялската клисура, Женка, разбира се, се оказа в нея.

Ян прояви тогава чудеса от ловкост и смелост и след като заедно със злополучния поет се изкачи догоре, видя, че лавата бе отминала настрани.

А след това Макивчук здравата ги нахока за нехайството и за скафандрите, алени, покрити с прашеца на така и несъбраните цветя, за които двамата се бяха покатерили към гърлото на вулкана. Голям любител на латинския, Макивчук наричаше тези цветя децилионус: по онова време фантазията му беше вече пресъхнала и в боя се налагаше да хвърля числителни.

Те бяха притиснати към стената: Ян насочваше кораба към горните атмосферни слоеве, а след това направи спирала около планетата. Много остра спирала. Макивчук изпитателно изгледа другарите си и махна с ръка. Нямаше нужда от разисквания. Едно от предимствата на малкия екипаж е, че бързо се вземат решения. Ян и Женка са отпочинали, той въобще не е излизал от кораба. Проклетият дълг на капитана — няма защо да се готви за среща с братята по разум. При това Ян наричат железния, а Женка... няма какво, силите на младежта бързо се възстановяват.

Веднага след кацането Ян и Женка се хвърлиха към входния шлюз. Там висяха три леки скафандъра и три с повишена защита. Условиата на планетата почти съответствуваха на средния пояс на

земята и може би щяха да са им достатъчни обикновени маски, но нали им предстоеше среща с разума...

Ян облече непробиваемата неутридна тъкан. Той се обличаше бавно, като че ли без желание, но загуби за това три пъти по-малко време от Женка. Младият космонавт го смая с поредица несвързани движения, а след това окончателно се загуби във вътрешната термоизолация. Но трябваше Ян само да дръпне нещо отзад на врата, за да дойде всичко на мястото си.

Макивчук не можа да не се засмее, като наблюдаваше на екрана как Женка отвори уста и замря не знаейки дали да благодари или да се разплаче от възмущение.

Те тръгнаха към забелязаното селище.

В края на селото започнаха да се събират жителите му.

— Хуманоиди! — с възторг прошепна Женка.

Местните жители бяха дребен народ. Правеха впечатление големите им носове, заемащи половината лице. Космонавтите не успяха да видят нищо повече, жителите внезапно се развълнуваха, редиците им се разлюляха и изведнаж те се обърнаха и започнаха да бягат.

Ян и Женка спряха. Те бяха готови за всякакви изненади при срещата, но не и тя въобще да не се състои. Женка предположи, че обонянието при тях играе главна роля, дори по-голяма, отколкото при земните кучета, и че е възможно те да са доловили някаква миризма от скафандрите им. След посещениято си на третата планета те така и не бяха обработили доспехите си с твърдо излъчване.

— Каква глупост — заяви Ян, — те се страхуват от външния ни вид. Ние сме един път и половина по-големи от тях, при това целите в метал. Да отидем в селището, те ще видят, че нищо няма да им направим и ще се успокоят.

Селището ги посрещна с напрегната тишина. И изведнаж пронизителен шум накара двамата да трепнат: оглушително пляскайки с крила, иззад къщите се вдигаха пъстри птици и стремително се отдалечаваха. След миг от оборите започнаха да изскачат едри животни, които късаха въжетата си и бягаха от селото. От прозорците на къщите изскачаха малки зверчета и панически бягаха. Гущери и паяци — всичко напуснаше своите дупки и се носеше, скачаше, търкаляше, пълзеше в необясним страх навън от селището. Стените на

къщите бяха покрити с ярки насекоми, те бързо-бързо размахваха крилца, изпълзяваха нагоре и бързо излитаха.

Ян стоеше блед като платно. И бавно до съзнанието му достигаше простата и страшна истина: несъвместимост. Панически ужас бе обхванал животинския свят, защото те бяха усетили Чужд Живот, по-чужд, отколкото най-страшните хищници. И студеният, неразсъждаващ ужас неизбежно бе завладял тези същества, подчинени на законите на различни еволюции.

— Защо тогава ние не изпитваме страх и отвращение? — тихо запита Женка. Неговата мисъл също тревожно търсеше отговор. — Разумът трябва да вземе връх над инстинктите...

През отворената врата на обширна каменна постройка — единствената каменна постройка в цялото селище — Ян видя три големи огъня, а между тях — яркочервено цвете на синьо стебло. Ако Ян не бе така смазан от неуспешния опит да установят контакт с местните жители, той щеше да се зарадва на срещата със стария познат — децилионуса, а сега само механично отбеляза огньовете, които трябваше да създадат на растението условия, подобни на онези, които то имаше в родната си, третата планета. Вероятно там вулканите изхвърлят спорите в най-горните атмосферни слоеве, а слънчевото налягане ги разнася из цялата слънчева система. Част от спорите постоянно е попадала на съседната планета. Разбира се, те са могли да преживеят само край кратерите на действащите вулкани, защото там има всичко, което има и в родния климат: адска горещина и серни изпарения.

— Мисля си, колко ли смелчаци трябва да загинат, за да откъснат макар едно-единствено цвете — каза Женка.

Ян кимна. Той вече бе разбрал предназначението на четириъгълните камъни, които бяха наредени около децилионуса: местните жители действително се ръководеха от обонянието си — цветето излъчваше най-жестоки фитонциди, които убиваха болестотворните микроби. Камъните служеха за пейки, а цялата каменна постройка беше лечебница. Болните се нареждаха около децилионуса и вдишваха неговия аромат.

— Да тръгваме, — каза Ян тъжно — иначе ще вземат да си помислят, че искаме да им отнемем светинята.

Те се върнаха на кораба. Макивчук мрачно ги изслуша и започна да подготвя кораба за старт. Женка се изненада от самообладанието му. Макивчук, като никой друг, мечтаеше да установи контакт с братята по разум и ето сега така просто се отказваше от по-нататъшни опити.

И едва през нощта, без да затвори очи, той с тъга разбра, че без внимателна подготовка тук нова експедиция не може и крачка да направи. Иначе могат да се случат всякакви беди.

На сутринта го събуди странно промененият глас на Ян:

— Елате тук! По-бързо!

Женка и Макивчук изхвъркнаха от леглата. Вече облечен — а може би той въобще не се бе събличал, — Ян стоеше до илюминатора. Макивчук го блъсна настрани и замря. Той разбра!

През нощта бе валил дъжд. Дълбоките следи на земните жители се бяха напълнили с вода и сега почти от всяка гордо се издигаше децилионус. Огненото Цвете, цветето на здравето и силата, светиня и скъпоценност. Смазката и нищожното количество химически вещества по скафандъра бяха послужили като много силен стимулатор и спорите, прилепнали към облеклото на космонавтите още на третата планета, се бяха развили във възрастно растение само за една нощ.

— Следите на бледоликия, — продума като омагьосан Женка. — Така индианците са наричали глухарчетата, които пренесли в Америка с ботушите си войниците на Кортес.

— Надявам се, че сега те ще променят мнението си за човека — каза Ян със същия странен глас. Макивчук и Женка с огромно изумление го наблюдаваха. Железния Ян, човекът, който не се усмихваше, се бе засмял до уши. И това никак не го загрозяваше.

Публикувано в списание „Наука и техника“, брой 20/1975 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.